

Lasījums no mūsu Kunga Jēzus Kristus Evaņģēlija, ko uzrakstījis Sv. Marks 12. nodaļā: **Kāds rakstu mācītājs pienācis klausījās viņus strīdamies. Dzirdēdams, cik viņš tiem labi atbild, tas jautāja Viņam: "Kurš bauslis ir augstākais?" Jēzus atbildēja: "Augstākais ir: klausies, Israēl, Kungs, mūsu Dievs, ir viens vienīgais Kungs. Un mīli Kungu savu Dievu no visas savas sirds, no visas dvēseles, un ar visu prātu, un ar visu spēku. Otrs ir šis: mīli savu tuvāko, kā sevi pašu; par šiem augstāka baušļa nav."**

Rakstu mācītājs Viņam sacīja: "Pareizi, Skolotāj, tas ir tiesa, ko Tu sacīji: viņš ir vienīgais, un cita nav kā vien Viņš, un: To mīlēt no visas sirds un ar visu prātu, un ar visu spēku, un savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu - tas ir vairāk nekā visi sadedzināmie un citi upuri." Un Jēzus, redzēdams, ka tas gudri bija atbildējis, viņam sacīja: "Tu neesi tālu no Dieva valstības." Un neviens vairs neuzdrošinājās Viņam jautāt. Tā Kunga Evaņģēlijs

Lūgsim: Mīļais Debesu Tēvs, Sūti savu Sv. Garu mūsu sirdīs, lai Viņš iedez mūsos dzīvu ticību un Tavas Mīlestības uguni, ka gribam mīlēt Dievu pāri visām lietām un savu tuvāko kā sevi pašu. Jēzus Kristus vārdā Āmen.

Tā kā šī ir bāreņu svētdiena, tad šajās pārdomās es pievērsīšos tuvākā mīlestībai.

Tagad mums vakaros, līdz ar *mājsēdi*, ir daudz laika. Jautājums- "Ko šajā laikā iesākt?" - iespējams, ir aktuāls daudziem. Iespēju ir daudz - gan būt kopā ar tuvajiem un mīļajiem, gan pievērsties tām nodarbēm, kurām agrāk nepietika laika. Viena no traģiskākajām lietām, kuru esmu dzirdējis pēdējā laikā ir šāda: viens vidusskolnieks man teica: "Mums uzdeva izlasīt kādu modernu latviešu rakstnieka romānu, un zini, man ir skolas biedri, kuri savā dzīvē, nav izlasījuši nevienu grāmatu...".

Es paliku uz pauzes... Tāda nabadzība... un ilgi par to domāju, un galu galā ar to domāšanu bija tā, ka Svētais Gars lika man atcerēties par baušļiem. Pie manis atnāca tāda interesanta doma: kā tev pašam iet ar grāmatu lasīšanu? Pirmā doma bija, - "Pietiekoši". Taču tad atnāca tā otrā- "Mēģini saskaitīt cik grāmatas esi izlasījis, atskaitot tās kurām nav saistības ar teoloģiju, jo tās neskaitās...". Kad biju saskaitījis, cik grāmatas es biju izlasījis pēdējā gada laikā, mani pārņēma kauns... Man taču beidzot bija laiks, gana laika, un tā vietā lai to nosistu ar bezjēdzīgām nodarbēm, kā sociālie tīkli, vai kas cits, man bija iespēja lasīt grāmatas. Bet es to nedarīju...

Es ceru, ka vismaz Jūs lasāt un neizniekojat savu laiku. Redziet, ar vienu lietu man bērībā ļoti paveicās. Kad tuvojās dzimšanas diena vai vārda diena, es lielākoties zināju, ko tēvs man dāvinās. Parasti tā bija grāmata. Es nezināju gan kāda, taču mans tēvs (lai viņam Debesu valstība) prata dāvināt patiešām labas grāmatas. Ar to man ir ārkārtīgi paveicies. Tāpēc es bērībā, pusaudžu un jaunības gados lasīju savam priekam un lasīju ļoti daudz. Un, ja vēlaties parunāt par grāmatām, piemēram, pie kafijas tases klātienē vai Zoom platformā, esmu Jūsu rīcībā.

Un tā, nokaunējies par sevi, es jutu pamudinājumu kaut ko darīt lietas labā un es atsāku lasīt grāmatas. Kāpēc es jums to visu stāstu? Jo viena grāmata man arvien ir īpaši mīļa, lai cik reizes es to nebūtu lasījis, jo šī grāmata arvien atgādina par šīs dienas sprediķa tēmu – tuvākā mīlestību. To ir sarakstījis Ērihs Kestners un tās nosaukums ir uzminiet nu:.... "Emīls un Berlīnes zēni."

Varbūt kāds tagad pasmaidīs, mācītājs lasa tādas(!) grāmatas, taču ja jūs pēdējo reizi lasījāt šo grāmatu kaut kad ļoti, ļoti sen, paņemiet to rokā un pārlasiet. Tā ir ar daudzām labām grāmatām, tās mūs bagātina arvien no jauna, ja dodam tām otro un pat trešo iespēju.

Bet nu pie lietas. Augstākais bauslis – mīlēt Dievu un savu tuvāko- meklē iespēju atklāties mūsu dzīvēs. Dievs rada situācijas, kurās tas var tapt iespējams, ja vien tās atpazīstam un esam pietiekami drosmīgi lai tām atsauktos. Šajā grāmatā tādu vietu ir pa pilnam. Stāsts ir par Emīlu- zēnu, kurš brauc uz Berlīni un vilcienā viņam nozog naudu, viņš izseko zagli un ar citu bērnu palīdzību naudu atgūst un reizē iemanto kaut ko daudz vairāk par naudu. Viena epizode man īpaši palikusi sirdī, kad Emīls noķēris zagli, beidzot ierodas Šūmaņa ielā 15, citēju: "Emīlam bija jāapsēžas uz dīvāna un vecmāmiņa un tante Marta aplūkoja viņu kā nezin kādu Ticiāna gleznu." Vāciski, grāmatas oriģinālā valodā, tas skan ar apbrīnojamu mīlestību.

Un ja Jūs jautājat man, tad tieši ar tādu mīlestību mēs esam aicināti uzlūkot, ieklausīties un atsaukties gan saviem bērniem, gan vecākiem, gan jebkuram cilvēkam, kuru Dievs ir padarījis par manu tuvāko. Jo ir taču tā, ja mums piederētu visdārgākā Ticiāna glezna, tā nespētu atsvērt visu to brīnumaino, ko Dievs mums ir uzdāvinājis satuvinot mūs ar mūsu tuvāko, ar to laimi un prieku, kuru varam piedzīvot viņa tuvumā, kopā esot. Jo kad lasām kā stāsta varoņi parāda mīlestību cits citam, mēs varam nojaust par to, kā Dievs caur tuvāko rūpējas par mums, visupirms parādīdams mums mīlestību Kristū. Lai mēs topam spējīgi nest šo mīlestību savam tuvākajam, lai ko tā prasītu.

Nu tieši tāpat kā Emīls ir aicināts aizvest 140 vācu markas vecmāmiņai uz Berlīni iztikšanai. Un dzīvē itin viegli arī mums var gadīties kā Emīlam, ka par spīti visiem mūsu pūliņiem, mēs kādā brīdī zaudējam modrību un aizmiegam. Un tad nāk velns mūsu sirdīs un mums šo Dieva dāvāto mīlestību nozog, gluži kā zaglis Millera Grundreisa Kīslinga kungs, kurš nozog naudu Emīlam vilciena kupejā. Un kad mēs pamostamies, tad atpompamies ar asiņojošu sirdi, vieni, kā Emīls tukšā vilciena kupejā. Ienaidnieks ir prom, nolaupijis mums Dieva dāvanu.

Šajā brīdī ir vajadzīga liela drosme nepadoties, un cīnīties ar grēku. Vienatnē, kā mēs to lasām, to nav iespējams paveikt. Šajā brīdī mums ir vajadzīga palīdzība no sava tuvākā. Ja Emīls būtu mēģinājis tikt galā viens, viņš būtu cietis neveiksmi, bet tā kā citi ļaudis ir gatavi un nāk talkā, viņiem kopā izdodas. Tāpat arī mēs esam aicināti sniegt palīdzību roku otram, kad tas ir pakritis garīgā dzīvē. Esam aicināti būt kā bērni, sadoties rokās un kopā vajāt zagli, līdz tas ir noķerts, uzvarēts un piespiests pie

sienas. Līdz tas ir sprukās. Dievs ir mīlošs un žēlsirdīgs, Dievs vienmēr nāk talkā saviem bērniem, kad tie iestājas un cīnās par taisnu lietu. Tas nav viegls uzdevums, tas prasa sadarbību. Ja Emīls un Gustavs būtu ķīvējušies savu atšķirību dēļ, zaglis būtu gabalā, bet tā kā viņi spēj atvērt savas sirdis viens otram un uzticēt savas raizes un bēdas, un atsaukties tām, viņiem izdodas kopā vēl ar citiem bērniem galu galā sasniegt mērķi. Tā arī mēs esam aicināti atsaukties tuvākajam, lai viņam palīdzētu pārvarēt grēka ievainojumus un pāridarījumus, pašiem paliekot kā bērniem mūsu Debesu Tēva priekšā. Ne velti Jēzus saka: "...ja Jūs netopat kā bērni, tad jūs nevarēsiet ieiet Debesu valstībā". Taču, kad tas notiek, tad ienaidnieks ir sprukās. Tas var spirināties cik vēlas, taču tiek satriekts. Un kad tā notiek, tad Dieva Valstība ir mūsu vidū.

Tāpat arī draudzē vai ģimenē vai mazajā grupā, mēs esam aicināti dalīties cits ar citu savās rūpēs, raizēs un bēdās, nevis paturēt tās pie sevis, lai mans tuvākais var nākt palīgā, lūdzot, iedrošinot, daloties, lai Kristus spēkā un klātbūtnē Jautu Kungam visu notikušo vērst par labu. Un ja Kristus ir ar mums, kas būs pret mums? Kad Kungs nāk mums palīgā, tad ienaidnieks ir sprukās, un mūs gaida neticama balva. Mīlestība un prieks mūsu sirdīs vairojas, Dievs līdzdarbojas mūsu dzīvēs. Mēs gūstam ticības pieredzi. Un līdzīgi kā Emīls atgūst ne vien pazaudēto, kas ir 140 markas, un iegūst bankas izsludināto atlīdzību, kas ir neaptverama, taču tas nav galvenais. Jo īstā atlīdzība ir iemantotie draugi, ar kuriem kopā dalīt ne vien bēdas, bet arī uzvaras prieku. Tā arī mēs, cīnīdami kopā ticības cīņu, iemantojam ne vien svētību, kuru velns mums ir nozādājis, bet arī neaptveramu Dieva dāvanu. Tieši spēja būt kā bērnam, uzticēties un paļauties, ikvienam Kristus māceklim dāvā žēlastību sakaut ienaidnieku un gūt uzvaru Kristus Mīlestības spēkā. Tad mēs katrs dzirdam šos Kristus Vārdus: "Tu neesi tālu no Debesu Valstības, un zinām, ka tie sacīti mums katram".

Tad Mīlestība vairojas mūsu sirdīs, un mēs saņemam ne vien laicīgu, bet pāri par visam mūžīgu balvu – Mūžīgo Dzīvību Jēzū Kristū, mūsu Kungā.

Tāpēc lūgšim Debesu Tēvu, lai Viņš mums katram dāvā iespēju sadzirdēt, saredzēt un atsaukties Viņa žēlastības darbam pie tuvākā, lai kurš tas būtu, pasniedzot palīdzīgu roku. Tādu palīdzības roku, kādu Kristus neskaitāmas reizes mūsu dzīves ceļā caur līdzcīvēkiem ir pasniedzis mums. Lai Dievs dāvā žēlastību mums katram nest tuvākā nastas Kristus Mīlestības dēļ. Atsauksimies šim aicinājumam tāpat kā mīloši bērni un vecāki atsauca viens otram, lai ko tas prasītu. Tad Dievs nepaliks malā, Viņš dāvās uzvaru Kristū.

Āmen.